

SZENT IMRE RÓMAI KATOLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA SZAVALÓVERSENYÉNEK VERSKÍNÁLATA 2024/2025. TANÉVBEN

A szavalóversenyünk mottója:

„Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végig hallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan.”

Pilinszky János: Átváltozás

Dsida Jenő:

Hálaadás

Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel.
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restel.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad.
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.

Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este
imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve.
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban
– itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad,
Istenem, köszönöm az édesanyámat.

Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullatását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!!!

Gárdonyi Géza: Esti harangszó

Szép májusvégi estén egyedül
ülök a kertben. S nézem, mint merül
az égi nap a földi kék homályba,
a hegyek ibolyaszín fátyolába.
A völgyben lenn, már feketül az árnyék.
Elcsöndesül az emberlakta tájék.
Csillag ragyog a Mátra tetején,
A távolból harangszó száll felém:
Üdvözlégy Mária!

Ha elgondolom, hogy e Föld színén
valóban élt e tiszta, égi lény!
Járt-kelt, mint mink: a lábának nyomát
a porban hátrahagyta, merre ment;
hajába tűzött fehér violát, –
tán épp ilyet, mint kertemben terem...
S ő maga volt a legszebb viola:
Isten közöttünk járó angyala!
Üdvözlégy Mária!

Tán ilyen est volt, ilyen csillagos,
az ég ily kék, a föld ily harmatos,
s a kerti fák így álltak a homályban,
amikor ő szobája magányában
ott térdelt a kis gyékény-szőnyegen,
s imádkozott mélázón, csöndesen,
imádkozott magasba néző szemmel...
S a szoba megtelt égi fényözönnel:
Üdvözlégy Mária!

A Göncölszekér épp így állhata,
midőn az országút két vándora
a betlehemi völgyben haladott.
A férfi öszvér előtt ballagott.
A nő fennült halványan, szenvedőn.
Pásztorok ültek tűznél a mezőn,
és így szólt egy: – „A város telve néppel.”
A másik szólt: – „Itt hálhattok az éjjel.”
Üdvözlégy Mária!

Tán épp ily fű-illatos este volt,
tán épp így fénylett fenn az égi hold,
midőn egyszer a búzaföldön át
a gyalogúton haza lépkedett,
fehér-szelíden, mint a holdvilág, –

karján tartva az alvó kisdedet,
ki vállra hajló fejjel aludott.
Kalász kalászra bókolt, susogott:
 Üdvözlégy Mária!

Oh gyöngyvirágok, rózsák, liljomok!
Leheljete az égbe illatot!
Ő bizonyára ismert titeket,
mikor a Földön járt közöttetek,
s hozzátok hajolt és szólt édesen:
„Kedves virágom, rózsám! szegfüvem!”
Ma is szerető szemmel néz le rátok,
Virágajakkal ti is susogjátok:
 Üdvözlégy Mária!

Gárdonyi Géza: Krisztus álma

Legenda virágvasárnapra

A pálmafák alá vonult
A Mester és a kis csapat,
- Hol hús árnyat ereszt a lomb,
Pihenni fáradaalmukat.
S míg őket álom ringatá,
Susogni kezd a kis liget:
Mozdul a fa, virág, fűszál,
Vonaglottak a tövissek.
A Pálma kezdi:

- Én vagyok

A fák között, kit ő szeret,
Ha fáradt volt, levélernyőm
Föléje hús árnyat vetett.
S midőn hozsannát zeng neki
A szent városban ifju, agg,
Útjára lombom ezrei
S legszebb virágim hullanak.
Sápadtan az Olajfa mond:
- A nap leszáll, s eljő az éj;
S lappangva lombjaim alatt
Az áruló már lesre kél.
És jó az Úr, s én hallgatom
Gyötrődő lelke mint sóhajt.
Két karja az éghez remeg...
És rája villan dárda, kard.
A tó színén feljő a Nád.
Fürtös feje búsan zizeg:
- Királyi pálca én leszek.
Miért is szültek a vizek?
A Tüske szúrós ágait
Magához nyomva így zokog:
- Átok reám e törökért,
Én vérzem a szent homlokot.
A Tölgy megborzong, s felsóhajt:
- Holnap kívágnak engemet,
Holnapután a Golgotán
A hóhér rajtam öli meg.
A zöld Borostyán így rebeg:
- Sírjához innen kúszom én
S ezer karommal ölelem
Ki legjobb volt a föld színén.
A kis liget virágai

Susognak erre sírva mind:
- Oh elmegyünk ráomlani,
Sirján kiadni lelkeink!

Fölkél az Úr. S a kis csapat
Indul a szent-város felé.
Az Úr előbb mindkét kezét
Áldásadón fölemelé:
- Nézzétek - szól - a harmatot:
Mint könnyek ezre úgy ragyog.

Gárdonyi Géza:

Írás a Bibliába

– Az Újszövetség Könyve elé –

Ez a könyv a könyvek könyve,
Szegény ember drágagyöngye.
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
Boldog, aki rátalál!
Szomjas lelkek forrás-kútja,
Hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény,
Királyon lánc, rabon napfény,
Tévelygőnek hívó harang,
Roskadónak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbúgás,
Viharvertnek ereszet,
Haldoklónak angyalsúgás:
„Ne félj: fogd a kezemet”

Gyermeknek is: „Mily szép rege”,
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, – s túl rajta élő hangok,
Köd, s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
Csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
Rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá málnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.

BABITS MIHÁLY: ÁDÁZ KUTYÁM

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog Ádáz.

Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha - Ádáz.

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor hegyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gondosz ebek rád rohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatokból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény ide vezet, Ádáz!

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kínozónak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki velem játszik,
hol apámnak, hol kízómnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

BABITS MIHÁLY: AZ ELBOCSÁTOTT VAD

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert van szívemben akarat,
s tán ha kezem másképp legyintem,
a világ másfelé halad.
Mégis érzem, valaki néz rám,
visz, őriz, ezer baj között,
de nem hagy nyugton, bajt idéz rám,
mihelyt gögömbben renyhülök.

Ez a valaki tán az Isten
akitől bujni hasztalan.
Nem hiszek az Elrendelésben,
de van egy erős, ős uram.
Már gyermekül vermébe ejtett
s mint bölcs vadász gyenge vadat,
elbocsátott, de nem felejtett:
szabadon sem vagyok szabad.

Ily vadra, régi hercegeknek
szokásuk volt, mondják, jelet,
aranyos nyakörvet verettek,
hogy mindég ráismerjenek.
Igy hordom én is titkos örvét
annak aki e rengeteg
ölében elfogott, de önkényt
újából elveszni engedett.
Azóta bolygok a viharban
vadmódra - de az ő jele,
erejének bélyege rajtam
hogy ne nyughassam nélküle
s mint szélcibált bogáncs amelyen
a szivárvány lába pihen,
illattal tellik: úgy betelljen
sóvárgással bogáncs-szívem.

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert szabad vagyok: oly szabad,
mint a bolond bogáncs a szélben
vagy vad bozót között a vad.
"Vezessen Hozzád a szabadság!"
így kérem olykor aki vár,

mert nem annak kell az imádság,
ki Istent megtalálta már.

JÓZSEF ATTILA: ISTEN

Hogyha golyóznak a gyerekek,
az isten köztük ott ténfereg.
S ha egy a szemét nagyra nyitja,
golyóját ő lyukba gurítja.

Ő sohase gondol magára,
de nagyon ügyel a világra.
A lányokat ő csinosítja,
friss széllel arcuk pirosítja.

Ő vigyáz a tiszta cipőre,
az utcán is kitér előre.
Nem tolakszik és nem verekszik,
ha alszunk, csöndesen lefekszik.

Gondolatban tán nem is hittem.
De mikor egy nagy zsákot vittem
s ledobván, ráültem a zsákra,
a testem akkor is őt látta.

Most már tudom őt mindenképpen,
minden dolgában tetten értem.
S tudom is, miért szeret engem -
tetten értem az én szívemben.

Mécs László: Vád- és védőbeszéd

Én, Isten szavának trombitája
s mint költő, élő lelkiismeret:
szétkürtölöm most minden égi tájra,
hogy vannak züllött ifjú emberek,
kikből nem lesz se szent, se honfi hős!
S e fiúkért valaki felelős!

A kis királyfit rajongástul égve
nagy mesterek védték a bűn elől,
grófok, bárók s a pápa őszentsége
is érdeklődött hogyléte felől
– s ezekre nem vigyázott lelki csósz!
E fiúkért valaki felelős!

E fiúknak nem volt gyerekszobájuk,
hol mese-forrást rejtnek a zsaluk,
lakásuk volt egy rossz szagú muszáj-lyuk,
hol több család csókolt, pörölt, aludt!
Vagy ólban nőttek s rájuk tört az ősz.
E fiúkért valaki felelős!

Vagy műhelyekben, forgáccsal, csirizzel
kavart habarcs volt álom-malterük.
Az ételükben ember-jóság-ízzel
nem találkoztak, bár az ég derűt
szült, mert Istennel viselős!
E fiúkért valaki felelős!

Pofozta őket mester, gazda, béres
s rugdalta a kikent, kifent segéd:
sokszor volt lelkük s hátuk alja véres,
bőrük tetveknek vacsora s ebéd.
A csontjuk vitriolos s nem velős.
E fiúkért valaki felelős!

Csak ezt hallották mindég: „te gazember”,
s ha többen voltak, akkor: „csőcselék”,
irigy ebek a dús koncokkal szemben
s a háborúban ágyútöltelék!
Üvölni kell, bár közhely, ismerős:
e fiúkért valaki felelős!

Nem tudnak semmit ők a Bibliáról
s hogy van Madách, Faust, lélek-asztrogok!

S csak annyit tudnak az Isten fiáról,
hogy elítélt minden gaz gazdagot!
Kinél szurony s arany van: az erős!
E fiúkért valaki felelős!

Rothasztó testi-lelki rossz koszkából
nem hámozta ki senki kincsüket
s zenghet a jóság száz angyal-torokból,
fülük az ég szavára már süket.
Szívük gennyes, szemük nézése bős.
E fiúkért valaki felelős!

Ezeknek az lesz majd a messiásuk,
ki forradalmat, pénzt és nőt ígér,
a Múlt hulláján tánc lesz, kurjongatásuk
világ-lángok között a Holdig ér.
Jön a Halál, a mindent elnyelős:
ítélet lesz s valaki felelős!

Áprily Lajos: A csavargó a halálra gondol

Uram, a téli bevert a templomodban.
Álltam vaspántos portádon belül
s ámulva néztem botra-font kezemre
sugárban omló fényességedet.
Térdelt a nép, én álltam egyedül,
úgy hallgattam, amit beszélt papod:
„Ez világot szívedben megutáljad
és úgy menj ki belőle meztelen...”

Uram, te ezt így nem akarhatod.

Tudom, hogy földed nagy területéből
egyetlen barlangod jutott nekem,
s megreng az is, ha viharod zenéje
végigrobajlik fenn a tölgyeken.
De ha tavaszod jó, enyém az erdő,
és jó hozzám az erdő: ennem ad,
rigószavaddal kelt a kora-reggel
s odvamba surran este sünfiad.
Gazdám, a nyár, az ősszel hullt levéllel
új őszig minden gondot eltemet:
mezítláb járom harmatos meződet
s verőfényed fürösztli mellemet.
S ha kóborolni küld a nyugtalanság
s nótázva fut mellettem patakod,
kurjantással köszöntöm kék lakásod,
s fütyörésem s Uram, te hallgatod.
Zöld asztalomon vadgyümölcs az étel,
otthon-kínáló tűz nem int felém,
de mondd, volt-e valaha szép világod
valakié úgy, ahogy az enyém?
Ha menni kell, vállamról rongyruhámat
egy rántással elhullathatom,
sarum szíja sem marad velem.
Uram, utálni nem tudom világod,
de indulhatok, amikor kívánod,
igéd szerint: egészen meztelen.

Lackfi János: Isten, mint bűvész

Ha elfárad a lelkem, Isten a szeretet
puha kötelékeivel von magához,
leültet, és mozt rendez nekem.
Nagy bűvész, lesem a kezét, és ámulok.
Virágot rejt el a bimbóban,
gyümölcsöt a virágban,
magot a gyümölcsben,
teljes fát levelestül a magban.
Hernyót rejt el a lárvában,
pillangót a hernyóban,
petéket a pillangóban,
hernyókat a petékben.
Állatokat rejt az állatokba,
gyökérrendszereket és köztük
bujkáló, fészkelő állatokat
a földbe, halat a vízbe,
ikrát a halba, halat az ikrába.
Madarakkal szórja tele a levegőt,
tojással pakolja tele a madarat,
madarat helyez az összes tojásba.
Fájdalmakat rejt el a sebben,
áldásokat a fájdalom mélyére.
Világokat az emberi agyba,
embereket az emberagyban
kibomló világba.
Belekódolja önmagát
a nemzedékek láncolatába,
az apáról fiúra szálló áldásba,
a nagyanyától örökölt hunyorgásba,
a nagyapától örökölt fülvakarásba,
a vándorló anyajegyekbe,
melyek távoli ősöktől származnak,
és rejtett helyeken
elpecsételik a testeket.
Isten több száz éven keresztül
utaztat egy fintort, egy nevetést,
mely landol végül
egy vadonatúj csecsemőben.
Szavakat hajít az idő sodrába
s azok életet adnak az utódoknak,
bőségét árasztja sejteken keresztül,
kiönt a gyermekáldás, az öröm,
embereknek álcázott angyalok
szállingóznak alá, mint repülőből
kiugrott ejtőernyősök, hogy egy adott

pillanatban felbukkanjanak,
és megmentsenek valakit,
aki mit sem sejt a veszélyről,
s csak utólag esik le neki,
mi történt valójában.